

DENTS DE SABLE

Segle XIX, 1894, setembre, 39º, Sud Àfrica, desert, campament de l'equip E.

- James, m'acaba d'arribar una carta de la regió nord.
- Deixa'm mirar-la, Max!
- Millor t'ho explico, diu que hi ha una fera que està fent desaparèixer els caçadors de la tribu Berebere.
- D'acord, avisa el pare.

En Max va anar a avisar al Frederic.

- Pare, mira aquesta carta!
- D'acord, mmm....
- Hem d'avisar a l'Esther.
- Si, si, ho sap tot.
- Bé, en quatre hores sortim!

L'equip va parlar amb els Berebere i van anar a caçar amb ells, per esperar a l'animal darrera de les roques i poder disparar-li un dard anestesiant.

- Max, jo crec que serà un llop amb gana.
- No ho sé!
- James, mira! És allà!

Va aparèixer la fera i tots quedaren bocabadats, era el quàdruple d'un llop normal, pelut i amb unes dents com pals de mig metre.

- Nois, companyia! Sento dir-vos que és un "dents de sable", un dels felins més perillosos de l'etapa Cretàtica.
- Esther, m'estàs dient que és un animal de fa més de cinc milions d'anys!
- Per molt estrany que sembli..., si.
- Pare, apunta al llop!
- D'acord; una, dues, i...tres!

El tret del pare el toca, però la fera no fa res més que fugir cap al nord, es dirigeix cap a les cabanes dels Berebere.

- Corre! Agafa el "jeep" Max!
- Esther, acompanya'!
- D'acord!
- Pare, agafa al franc tirador i guarda'l, jo recolliré la munició.

Ja tots en el cotxe... l'Esther tenia l'arma i apuntava en tot moment cap al nord, quan de sobte la fera saltà sobre d'ella i la va empènyer ca enfora del cotxe en marxa.

- Max, frena!
- D'acord.

En Max va detenir el cotxe de sobte i la fera va volar pels aires però va caure bé, davant del cotxe. En Max va decidir atropellar-lo, es clar, val més atropellar-lo i que no mati a més persones.

- Va arrenca! – va cridar en James. La fera no hi era, havia desaparegut, cames ajudeu-me!

L'Esther estava ferida, amb una esgarrapada a la cuixa. L'equip va anar a ajudar-la, sempre mirant que l'animal no estigués voltant per allà. No va haver-hi cap problema, però.....

- James, fes un campament i té la farmaciola per l'Esther.
- Vaig!
- Max, tu ajuda'm a canviar la roda, si és que hi ha
- D'acord pare.

Dues hores després....

- No es pot, impossible.
- Pare, que passa?
- Doncs que la roda de recanvi està rebentada.
- No passa res, anem a peu.
- Però l'Esther no pot.
- Si, ja està bé. Oi, Esther?
- Si, ja estic millor.
- Doncs, apa!

L'equip va estar caminant cap al campament Berebere. Passades tres hores, es va caure la nit. En el desert tot era tranquil, massa tranquil.

La lluna plena il·luminava els ulls d'en James però ell no volia dormir ni descansar, tot al contrari, volia vigilar perquè no els ataqués la fera.

Ja era de dia, estaven a menys d'un quilòmetre de la tribu i de sobte... Van veure a l'animal però, no estava sòl, tenia dues cries!

- James, mira l'animalot!
- Mmmm... millor dit, l'animalot fera és mare!
- És a vint metres de la tribu!
- Fills, tot lliga, només protegia a les seves cries! Ufff.

A la fera se la van emportar al zoològic amb les cries i des d'aleshores es sembrà la tranquil·litat al desert.